

LINDA
HOWARD

NEZVĚSTNÁ

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2018 by Linda Howington
Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers. All rights reserved.
Translation © Soňa Tobiášová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Obsah této knihy je fiktivní a odkazy na reálné osoby,
situace, místa či organizace mají navodit dojem autenticity,
jsou však produktem fantazie autorky
a jako k takovým je třeba k nim přistupovat.

Z anglického originálu *Woman Left Behind*
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018, shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-900-0

Věnováno T. K.

Prolog

Kongresmanka Joan Kingsleyová tiše procházela setmělým domem. Nerozsvítila si, protože tma jí poslední dobou docela vyhovovala. Litovala snad i toho, že slunce ještě svítí, lidé se smějí a dny ubíhají. Úzkost, jakou prožívala, se zdála všeobjímající. Nebyla schopna ničeho, fungovala jen z nutnosti.

I ten dům začala nenávidět – byl příliš velký jen pro ni samotnou – ale ani tak se nedokázala přimět ho opustit. Kdysi se do něj s Dexterem zamilovali na první pohled. A přestože zpočátku finančně strádali, aby si ho mohli pořídit, ihned se v něm cítili jako doma. Ten dům byl jako *oni dva*. Vychovali v něm syna a také tu uskutečnili své sny o tom, že jednou budou mocní a bohatí. No ano, taky se dřeli do úmoru, aby něco dokázali, přesto to bylo právě tady, kde vše plánovali a dočkali se naplnění.

Jenže bez Dextera zel dům prázdnotou.

Tolik ho milovala – *a stále* miluje. Smrt jí v tom nezabránila. Láska pokračovala, jen se místo hřejivého pocitu změnila v bolestný.

Bohužel, za Dexterovu smrt mohli ona sama a ten mizera Axel MacNamara. Nenáviděla toho parchanta celou svou duší a její nenávist časem jen sílila. Ještě stále ji sledoval, pronásledoval a mohl číst všechnu její osobní komunikaci. Tedy aspoň si to myslel. Při troše štěstí mu to, co nemohl zjistit, pekelně ublíží. Jak to měla v plánu.

MacNamara věřil, že ji má pod kontrolou. Donutil ji rezignovat z významné pozice, její muž zemřel a členové operačních týmů, kteří ji podporovali, utekli ze země.

Aspoň zatím si to měl myslet. Devan Hubbert byl ale chytřejší než kterýkoli z počítačových expertů mezi MacNamarovými lidmi. S trochou času a se správnými nástroji pro něho neexistoval firewall, kterým by nepronikl, systém, který by neuměl narušit, a klička, již by nevymyslel. A pokud to situace vyžadovala, uměl si poradit i bez špičkové techniky. Ozval se jí už po týdnu, co byl za hranicemi.

Ani netušila proč. Neměla přece v tu chvíli žádné informace či protislužby na prodej a Devanovi šlo vždycky o peníze, stejně jako jí. Udržet se v D.C. u moci přitom stálo hodně peněz, ale zároveň jedině tam bylo možné skutečně vydělat. Dexter se zdál spokojený s tím, co už měli, přesto ji po celou dobu podporoval ve snaze prodat Rusům nějaké ty informace a získat mnohem víc. S dostatkem financí a podporou pak měla velkou šanci dostat se až do Bílého domu. Jak hořce absurdní se teď zdálo, že tenhle plán stál život právě Dextera, a ne ji. Vždyť vlastně dělal jen to, co vždycky, pomáhal jí.

Devan s ní zůstal v kontaktu, ať už měl důvod, jaký chtěl. Možná měl nápad, jak se MacNamarovi pomstít. Anebo doufal, že na tom znovu vydělá, i když Joan žádnou takovou možnost neviděla. Informace o tom, že byla ve styku s Rusy s tím sice mohla souviset, ale zabitím MacNamary by jí stejně nepomohl.

Na tom ale nesešlo. Ani na penězích jí teď nezáleželo. Přála si jen, aby MacNamara pykal za Dexterovu smrt, a kdyby zároveň mohla odrovnat ten jeho vážený operační tým, tím líp.

Tak nebo tak, MacNamara musí zemřít.

1

„Všichni budete někam přeřazeni,“ oznámil Axel MacNamara ponuře.

V jeho kanceláři, překvapivě malé a sešlé na šéfa organizace, se tlačilo deset pracovníků z různých oddělení. Jina Modellová měla smůlu, že nepřišla mezi prvními, kdo zabrali pouhé dvě židle pro hosty, a musela spolu s ostatními postávat ve stísněné kanceláři v nepohodlné pozici.

Na MacNamarovo oznámení reagovala nejprve úlevným vydechnutím. Nikdo z nich totiž netušil, proč je šéf všechny náhle svolal, a tak spíš čekala, že budou na čas odstaveni, anebo hůř – docela přijdou o práci, protože rozpočtové škrty těžce doléhaly i na projekty financované z nejasných a dobře utajených zdrojů.

Podle toho, jak to v místnosti zašumělo, nebyla jediná, kdo se něčeho takového obával.

Pak se ale zamračila. Jistě, mít práci bylo fajn, zvláště práci jako tahle – místa na Komunikacích si opravdu cenila. Měla dobrý plat a žádanou pozici – vlastně naprosto cool pozici i na Washington D.C. – a k tomu mohla prostřednictvím zásahových jednotek občas zatočit s teroristy i z pohodlí klimatizované kanceláře. Klimatizace a komfort jí plně vyhovovaly. Převelení tedy mohlo znamenat i něco nepěkného.

„A kam?“ ozvala se, když nikdo jiný dlouho onu otázku nepoložil.

MacNamara se na ni vůbec nepodíval. „K různým týmům,“ řekl jen a zvedl několik papírů. Pak se na ně zamračenež zadíval, jako by se mu nelíbilo, co vidí, přestože musel jako šéf

oddělení sám některé nové plány sepsat. „Donnelly ke Kodakovi. Erwin ke Sněhulákovi, Modellová půjde k Acevi.“ Tak pročetl celý seznam a oznámil jim nová působiště, třebaže nikdo ještě netušil, co tam budou dělat.

„Ace – Eso“ byla přezdívka Leviho Butchera, to si Jina pamatovala. Nikdy však nikoho z operativců osobně nepotkala. Věděla jen, že Aceův tým dostává ty nejtěžší úkoly, tím spíš nechápala, co by pro něj měla dělat ona.

Byla už zvyklá neklást otázky bez rozmyslu, protože si to její práce žádala. Nikdo nesměl vědět, co přesně dělá, na čem a kde zrovna pracuje. Několik sekund tedy dumala, ale ne déle, protože někdo se zeptat musel, a ostatní se k tomu, očividně zastrašení MacNamarovou nehezkou reputací, nedokázali odhodlat.

Zvedla tedy ruku. MacNamara musel pohyb zachytit koutkem oka, protože se zarazil uprostřed čtení, zvedl hlavu a štěkl: „No, co je?“

„Co u těch týmů jako budeme dělat?“ ozvala se Jina. Všimla si, jak překvapeně zareagoval na její hlas, a uvědomil si, že promluvila už podruhé, namísto někoho k mužů. Na takové reakce už ale byla zvyklá, se svým hlasem nemohla nic dělat. Daleko víc ji teď zajímala nová situace. Nemohla mluvit za ostatní, ale sama jako pracovník Komunikačního oddělení neměla pro práci v operačním týmu – tedy pro bengál masivních rozměrů – žádný trénink.

„Dostal bych se k tomu, kdybyste mě nepřerušovala,“ odsekl MacNamara.

„Jen jednou jsem vás přerušila.“ Zdálo se jí to, nebo od ní všichni mírně odstoupili, aby se do ní šéf mohl líp strefit? Ne, nejspíš nezdálo.

„Už dvakrát.“

Měl pravdu. Skousla si tedy ret, aby vydržela zůstat zticha, a on pokračoval ve čtení. Když každý dostal nový úkol – tedy spíš jen tým, protože stále nevěděli, co mají dělat – opřel se MacNamara v židli.

„Deset z vás, kteří byli nejlépe hodnoceni v testu orientace a akce v terénu...“

Jina vtáhla tváře a znovu se kousla do jazyka. O čem to mluví? Vždyť žádným testem neprošli.

„Jaké testy orientace a akce?“

Krucí. Ona se vážně neumí ovládat.

MacNamara se na ni zuřivě zadíval a v malé kanceláři se opět rozhostilo ticho. Chvilí ostře tukul tužkou do stolu a tvářil se, jako by přemýšlel, kam zahrabat její mrtvolu. Jistě takových míst znal dost.

Pak ale stroze odpověděl: „Ty videohry v klubovně.“

Ach tak. V kanceláři to zašumělo. Před několika měsíci jim v klubovně instalovali několik her a určitá skupina kolegů se ihned tak zabrala do hraní, že tam trávila celé přestávky. Jina se jako mazák v hraní her ráda do soutěže zapojila a neustále všechny porážela a rozčilovala kluky, co tvrdili, že s holkama není žádná hra. Tak jim to ukázala. Šlo o komplikované, realitě podobné hry, které nebyly běžně na trhu a zdály se víc než cool. Evidentně se nechali nachytat.

Jina opět zvedla ruku. Bože, to tu nikdo jiný nemá pusu? Proč se musela ptát jen ona?

MacNamara si stiskl kořen nosu a něco zamumlal.

„Já nejsem pro práci v operačním týmu kvalifikovaná.“ Cítila se trochu trapně, že to musí vyslovit, ale vždyť to byla pravda. I kdyby na počítači nahrála bůhvíjaké skóre, agenti v terénu byli něco jako supermani. Dokázali uběhnout nebo uplavat desítky mil, trefili šišku na stromě na milion yardů a trávili nekonečné hodiny tréninkem. Věděla, že v týmech občas mají i ženy s podobnými schopnostmi, ale sama k nim rozhodně nepatřila. Plavat sice uměla, občas si šla zaběhat, ale za sportovkyni se nepovažovala.

„To nikdo z vás,“ odbyl ji šéf. „Taky musíte projít tréninkem. Ale i tak se nebudete podílet na fyzické části operací.“

„Tak co budeme teda...?“ začala zase Jina, ale zarazil ji zvednutou rukou.

„Musím vám znovu připomenout, že jste povinni mlčet o všem, co se týče vaší práce. Jde o to, že lidi z týmů jsou dobří v posouzení daných situací, ale za jistou cenu. Sledovat například, že se k vám blíží pastevec, a uvažovat, jak dlouho bude trvat, než k vám dorazí, brání v plném soustředění na hlavní účel mise. Ne tak moc, protože v týmech máme opravdu skvělé lidi, jenže někdy jde prostě o sekundy. Udělali jsme tisíce analýz a ve všech případech byla přítomnost operátora, který ohlídal situaci, pohyb a načasování v okolí, ku prospěchu věci. Operátor bude ovládat od počítače sledovací dron. V takovém případě se totiž úspěch mise zlepší o tři procenta a riziko ztrát mezi členy týmů klesne o dvě. Jsou to malá, ale zásadní čísla.“

Zvlášť pokud jde o případné ztráty na životech, pomyslela si Jina trpce, ale už jí to začalo dávat smysl. Jen sebe si v žádném terénu neuměla představit. Nic speciálního přece neuměla – nebyla žádný atlet, ani zvlášť odvážná nebo psychotronik, co by odhadl, kam se takový pastevec chystá, a především neměla chuť se to učit. Vynikala vlastně jen v jediné bojové hře, nic víc.

Tohle nemůže fungovat.

„Tohle nebude fungovat,“ řekla nahlas.

MacNamara se chytil za hlavu, jako by si chtěl vyrvat všechny své vlasy, nebo si dost možná představoval, jak drtí lebku jí.

„No jistě!“ zavrčel pak. „Protože my přece nevíme, co děláme, nezvážili jsme všechny problémy a neanalyzovali jsme vás tak, že vás známe možná líp než vy sami. Napadlo nás prostě, že vás deset jen tak pro legraci a zábavu hodíme do terénu a zkusíme, co to udělá a jak to poděláte.“

Jině se nelíbilo, že ji někdo analyzuje bez jejího vědomí. Připadalo jí to, jako když se nějaký stalker dívá klíčovou dírkou do dámské koupelny. Na druhou stranu věděla, že analytici u nich patří ke špičce, a trochu ji to uklidnilo. Ale nepřesvědčilo.

„A co kdyby někdo z nás neměl zájem?“ ozvala se znovu, protože ostatní stále mlčeli jako zařezaní. A to byla v místnosti jediná ženská, až zase někdo bude tvrdit, že na něco nemá koule, připomene mu to.

„Pak si může sbalit věci a hledat jinou práci.“ MacNamara se na ni ostře zadíval. „O odpadlíky nestojím. Na vaše stará místa už jsme nabrali nové lidi.“

Konečně – *konečně!* – promluvil někdo jiný: „Takže když neovládáme trénink, nebo se zraníme, přijdeme o místo?“

Šéf stiskl rty a oči se mu leskly jako vzteklému psovi. Naštěstí už se nedíval na ni. „Já se o své lidi starám,“ vrčel. „Zraněným se dostane lékařské péče jako jiným členům týmu. Případně budou převeleni nebo odejdou do penze. Tohle je tvrdé zaměstnání, lidi! A ze všech, co tu hru zkusili hrát, se jen vás deset umístilo dost vysoko, abychom uvěřili, že můžete být v terénu přínosem. Jinak bych to neriskoval. Nebudete se navíc podílet přímo na daných úkolech, jen se musíte dostat do formy, abyste mise nijak nebrzdili. Ještě nějaké otázky? Nemyslím si. Teď si vyklidte stoly a zítra ráno v sedm je nástup v suterénu. Trička, šortky, sportovní boty. Převezou vás na první trénink.“

Trénink, *ach bože dobrý*, pomyslela si Jina. *Ať je radši po mně.*

Sešlá, rezavá patnáctimístná dodávka s nimi konečně se sténáním převodovky zastavila. Ten vůz měl dávno skončit ve šrotu už jen kvůli otrhaným sedadlům, díře v prorezlé podlaze a motoru, který kuckal jako padesátiletý kuřák. Jina se celou cestu obávala, že vůz budou muset na místo určení dotlačit.

Nakonec ale zastavili, dveře se podařilo otevřít a jejich desetičlenná skupina se vysoukala ven. Jakmile za sebou zavřeli, řidič dupl na plyn a zmizel do neznáma.

„Kde to sakra jsme?“ žasl jeden ze skupiny nahlas, zatímco se všichni rozhlíželi.

V pekelný díře, pomyslela si Jina, ale radši mlčela. Protože dávala cestou pozor, věděla, že se ocitli někde ve Virginii. Dodávka je vyklopila na okraji rozlehlé plochy, na níž byly rozeseté balíky slámy, role ostnatého drátu, zauzlovaná lana, dřevěné stěny a další podobné věci nejasného účelu, kromě toho, že šlo jistě o nástroje k mučení – a to především k jejímu. Celý prostor obtáčela blátivá dráha, která mizela kdesi vzadu v lese. Ani ta ale nebyla obyčejná, ale vylepšená muldami hlíny či písku. Jediné, co tu chybělo, byla známka nějaké civilizace, jako třeba stánek s občerstvením.

Už za tu krátkou chvíli Jina cítila, jak jí rudý prach pokrývá nosní sliznici. Ten už sice znala z Georgie, ale i tak ho nesnášela. Neměla ráda špínu, prach a pot a tady na tom místě se jí nelíbilo zhola nic.

Jen to hezky spolkní, květinko. Trocha potu je pořád lepší než zůstat na dlažbě, aspoň prozatím. Zítra možná bude mluvit jinak.

Na ploše se pohybovalo asi třicet mužů a prováděli úkony nevhodné pro normální smrtelníky. Pak se ozvala střelba z automatické zbraně a Jina polekaně nadskočila. Začala se rozhlížet, odkud to přichází, ale nikde žádné terče neviděla. Vzduch se rychle naplnil pachem spáleniny, takže se muselo střílet blízko. Jejich skupinka se stále držela u sebe a tiše pozorovala lidi, provádějící život ohrožující aktivity, které se tu měli naučit i oni. Co měli taky říkat? Nezbyvalo jim než to zkusit, nebo jít hledat jinou práci. Jina se v duchu znovu pokoušela uklidnit.

Slunce se do nich opíralo, a už teď se nepříjemně potila a prach v krku jí připomněl Údolí smrti. Konečně si jich někdo všiml – nebo spíš usoudil, že už čekají dost dlouho, protože těmto typům nemohlo nic uniknout. Blížil se k nim silný, podsaditý, do bronzova opálený chlap s oholenou hlavou a krátkým šedým plnovousem. Měl na sobě olivově zelené tričko, khaki šortky a vysoké šněrovací boty do písku. Byl od hlavy k patě pokrytý jemnou vrstvou prachu, tedy

kromě míst, kde se prach potem změnil v tekuté bláto, a připomínal pohybuující se horu svalů. „Vy jste ty FNG, že jo?“ houknul, když přišel blíž.

Fucking New Guys, zasraní nováčci. Tam, kde pracovali, všichni už nutně nějaký ten vojenský slang pochytili, a tak se nikdo z nich aspoň neztrapnil otázkou, co ta zkratka znamená. Místo toho někteří váhavě přikývli.

„Já jsem Baxter,“ oznámil, aniž vysvětlil, zda jde o křestní jméno nebo příjmení. „Fajn, takže začneme, jako byste nastupovali do armády, během. Potřebujeme zjistit, kdo je aspoň trochu ve formě, a kdo ne. Za mnou.“

Pak se mírným poklusem a s překvapivou lehkostí rozběhl. Deset členů jejich skupiny se po sobě zpytavě rozhlédlo a bez valného nadšení vyrazilo za ním. Jina se snažila držet uprostřed houfu a neztratit Baxterovu vyholenou hlavu z dohledu. Nechtěla zůstat poslední, ani se drát dopředu, aby na sebe příliš neupozornila. Udržovat stálé tempo a šetřit silami se jí zdálo nejlepší. Nemohla přece tušit, co dalšího na ně ještě čeká.

V praxi to ovšem znamenalo, že měla výhled zakrytý poskakujícími těly, a tak klopýtla pokaždé, když terén prudce stoupl, a ztrácela rovnováhu, když na vršku muldy zase náhle klesl, nebo když se jí nohy zabořily do jemného písku, co jí ihned začal plnit tenisky. Už chápala, proč měli všichni muži na cvičišti šněrovací boty, a ne tenisky jako jejich skupinka, co uvěřila MacNamarovi, že si je mají vzít.

První poučení: Příště se zeptat lidí, kteří takovým výcvikem skutečně prošli, co bude potřebovat.

Tedy jestli ji hned nevyhodí a nějaké příště bude.

A to by v tom byl čert, pomyslela si zarputile. Ne že by skutečně stála o nějakou misi v terénu, ale docela propadnout taky nechtěla. Vyrostla přece na venkově, v jihovýchodní Georgii, kde většinu roku mohla běhat bosa, a tak snad zvládne držet krok aspoň s těmi kluky, co běhají maximálně v parku nebo na ulici.

Po pěti minutách ji začaly bolet svaly, srdce jí prudce bušilo a ztěžka oddychovala. Pouhých pět minut! Je v mnohem horší formě, než tušila. Právě v tu chvíli si chlapi za ní nejspíš uvědomili, že jsou pomalejší než holka a začali se víc snažit.

Jina tedy také trochu přidala, aby se udržela uprostřed. O nic jiného jí nešlo, jen tohle potřebovala, aby k sobě nepřitahovala pozornost.

Vtom se kolem ní někdo hrubě prodral dopředu, vrazil do ní ramenem a odhodil ji stranou. Než se vzpamatovala a popadla dech, ocitla se na konci skupiny. Sykavě protáhla vzduch mezi zuby a zlostně pohlédla za tím neurvalcem. Byl to Donnelly, chlapík, který pracoval se šiframi, pokud se dobře pamatovala, a přidělili ho k týmu Kodaka. Pohodový tým a místo, které by si sama vybrala, kdyby tu možnost měla.

Parchant. Donnelly, ne Kodak. Jina se sykavě nadechla, zabrala, předběhla několik kolegů a přibrzdila za Donnellyho zády. V nerovném terénu bylo příliš riskantní něco podniknout, ale některé věci člověk nemůže nechat jen tak. Donnelly musel vycítit její přítomnost, protože se krátce ohlédl přes rameno. Jina jeho chvilkové nepozornosti využila a kopla nohou mezi jeho lýtka. Nedotkla se ho, nepodrazila mu nohy, to by pak nejspíš sama upadla, ale stačilo to, aby se Donnelly lekl a ztratil balanc. Ještě zamával pažemi, jak se snažil vyrovnat, ale pak upadl tváří přímo do písku.

Baxter musel mít oči vzadu, protože ihned štěkl, aniž se otočil: „Zvedni se a běž dál!“

Donnelly se vyškřábal na nohy a potácel se dál s otevřenou pusou, celý rudý ve tváři. Byl teď asi pět metrů za skupinou a neměl šanci ji dohnat, pakliže si nenechal nějaké záračné síly do zásoby, o čemž Jina pochybovala.

Ale proč to kruci udělal? Proč do ní vrazil? Nikdy mu přece nic neudělala, nikdy se nepohádali. Jen ho porazila v té počítačové hře, jako ostatně všechny. Nejspíš to bral příliš osobně.

Do háje, pomyslela si rozčileně, zatracená hra. Kdyby tušila, kam to povede, nikdy by nezačala hrát. Mnohem radši by seděla v klimatizované budově, než tady pobíhala v horku, nechala si odírat nohy pískem a plíce ucpávat prachem. Měla chuť si odplivnout, ale ve vyprahlé puse na to nebylo dost slin. Svaly už ji bolely tak, že měla spíš strach, že brzy začne zvracet.

Chlapík, kterého neznala, se právě odpojil a po straně trati dával snídani. Jina se sykavě nadechla, aby potlačila potřebu ho následovat. Ona se nesmí, nesmí, *nesmí*...

Právě když myslela, že už to nevydrží, zvedl Baxter pěst na znamení a křikl: „Přestávka na vodu!“

Ach bože dobrý. Zastavila se, ale zůstala rovně stát a snažila se zhluboka dýchat. Všichni ostatní také hlasitě lapali po dechu. Jina věděla, že se nesmí předklonit, protože by se mohla sesunout do písku, případně by si to její žaludek vyložil jako možnost podvolit se křeči. Místo toho se zadívala na nebe a poroučela podlamujícím se kolenům, aby ji ještě udržela.

„Nestůjte tam jako pitomci,“ štěkl Baxter, „a vemte si tu vodu!“

Voda. Někde tu je voda. Jina na jednoduché lavičce spatřila otevřený chladicí box s lahvemi na třpytivém ledu. Doklopýtala k němu, prostrčila ruku mezi těly svých kolegů a jednu láhev vytáhla. Každý sval v těle se jí chvěl, a když se pokoušela odšroubovat víčko, láhev jí vypadla z ruky a skutálela se pod nohy jejich chumlu. *Do hajzlu!* Než by se sehnula a riskovala zvracení, natáhla se pro novou. Ztuhlými prsty přitom nahmátla i pár kostek ledu, což jí přišlo jako požehnání. Ihned si je přitiskla k zátylku a pocítila nesmírnou úlevu. Možná nakonec zvracet nebude. Nejspíš ani neomdlí.

„Ubohý,“ ozval se znechuceně Baxter. Jina přemýšlela, jestli se má urazit, než pochopila, že mluví k celé skupině. Tak to nic. Být ubohá mezi ubohými jí nevadilo. „I zasraný želvy by běžely rychlejc. Půlka z vás je na padnutí, a to jsme

dali jen tři kilometry. Druhá půlka na tom není o moc líp a támhleten dokonce zvrací,“ dodal.

Pch, to sotva. Káležící želvy by se těžko hnuly z místa, napadlo Jínu, ale radši si vtípkování odpustila a věnovala se hydrataci. Někdy vyhrává ten, kdo mlčí.

Ale moment. Jak *jen* tři kilometry? Tady něco nehraje. Za prvé, ona uběhla celé tři kilometry?! A za druhé, běhali přece celé hodiny, takže muselo jít spíš o třicet kilometrů, ne? Její srdce a plíce si to rozhodně myslely. Baxter má nějaké polámané měřidlo.

Otřela si pot z čela a ještě se napila. Když spustila ruku s lahví, upoutalo její pozornost cosi... dost děsivého.

Přimhouřila oči. Blížilo se k nim sedm mužů, vyrovnaných v řadě, jako by rázovali na závěrečnou přestřelku v nějakém westernu. A všichni vypadali strašidelně. Velcí, zaprášení, kromě míst, kde z nich tekla pot, místo paží provazce svalů a tvářili se přitom smrtelně vážně. Už jen to, jak se přibližovali, představovalo hrozbu, oni ale byli ještě ověšeni všemožnými zbraněmi. Tady *na cvičišti?* Všechny ty samopaly, nože a dýky ale vypadaly příliš opravdově.

Hlavně tomu nesmí říkat pistole, připomněla si, jen zbraně.

Zdálo se, že se ti muži zaměřili na skupinu nováčků asi jako lvi na stádo postřelených gazel, nebo co lvi vlastně loví.

Jina cítila, jak se jí leknutím ježí chloupky na těle. Zírala na tu hradbu mužských těl a zděšeně uvažovala, jestli se snad nechystají nováčky nějak drasticky zasvěcovat. „Hele,“ prohodila varovně, aby ostatní upozornila. Když se ale otočila, uviděla, že tam žádní *ostatní* už nejsou, protože je Baxter stihl někam odvést, zatímco zaujatě sledovala pohybující se svaly.

A do háje! Udělala několik kroků směrem za svojí skupinou, ale víc nestihla, protože ta zeď mužských těl už byla u ní a obklopila ji. Sedm chlapů teď na ni zíralo z výšky a ani jeden se neusmíval.

Jina cítila, jak jí srdce buší na poplach. Byla normálně roslá ženská, žádný drobek, a přesto si náhle připadala nepatrná a bezvýznamná, a to se jí vůbec nezamlouvalo.

Hlava jí říkala, že by jí jistě neublížili, za to jsou přece tresty, ale nějaký základní pud tvrdil, že jde o predátory a stát se může cokoli. „Cokoli“ se přece dělo ženám odjakživa, už od časů jeskyní a bederních roušek. Chytrá holka se nemá nechat takhle zaskočit.

Zatoužila po zbrani, po jakékoli zbrani. Ale protože žádnou neměla, alespoň se narovнала v zádech, přimhouřila oči a čekala, kdo promluví jako první. Zatím ji jen zastrašovali svojí blízkostí a trochu dusili pachem potu a testosteronu.

Bylo jich sedm, ona sama. Navíc zničená tím Baxterovým zatraceným běháním. I kdyby se dala na útěk, kterýkoli z nich by ji snadno dohonil. Ale to přece neudělá.

Nebude zbaběle utíkat. K tomu ji nepřinutí.

Konečně promluvil ten největší z nich, hrubým, temným hlasem, jako by kloktal kamení.

„Ty jsi prej ta naše holka.“

2

Jina muže přelétla očima, třebaže tváře v rozčilení nevní-
mala. Spíš jen to, jak jsou velcí a že stojí v kruhu kolem
ní. *Nedávej najevo strach*, pomyslela si, mohli by zaútočit.
Moment, to ne, to se přece říká o psech. Instinkt jí přesto ra-
dil, aby zachovala chladnou hlavu, a taky se příliš nečertila
kvůli tomu, že jí říkali holka. Každý boj je třeba správně na-
časovat, a tohle nebyla nejlepší chvíle na dohadování – vi-
děli se poprvé, tvářili se nepřátelsky a nejspíš pochybovali,
že by práci v týmu zvládla. Raději tedy odpověděla: „Pak
jste asi moji kluci.“

Ten velký se na ni upřeně zadíval. „Babe,“ řekl pak s jis-
tým úžasem. Všichni se zdáli udivení jejím hlubokým zastře-
ným hlasem, který byl víc sexy než její vzhled. S tím se ale
vyrovnávala odjakživa, už jako dítě si ji lidé v telefonu pletli
s dospělou.

Pak se ozval jiný chlap: „Myslím, žes ji právě pojmeno-
val.“

Cože? To ne! Jina se zděsila. Pochopila totiž, co tím mys-
lel. Všichni přece měli nějaké přezdívky, ale ona Babe být
rozhodně nechtěla. Když už, přála si nějakou cool přezdívku,
něco ostřejšího, co by lidi varovalo, že si s ní nemají začínat.
„Babe“ naopak přímo vybízelo, aby si začínali.

„Jen to ne,“ ozvala se. „Babe se mi nelíbí. Co třeba Gra-
nát nebo Zabiják?“

Chlapi se začali pošklebovat. „Sorry, ale nemůžeš si vybí-
rat,“ řekl zase ten velký.

„Nikdo mě nebude brát vážně.“

„To stejně nebereme,“ zněla chladná odpověď.

Holá pravda je někdy jako facka do tváře, napadlo Jinu, ale hádat se nemohla, ne v dané situaci. „Možná ještě ne, ale budete muset,“ ucedila mezi zuby a zamračila se.

Všechny to opět rozesmálo, kromě velkého chlapíka. Možná jen neměl smysl pro humor – i když ona zas tolik nežertovala.

„To by bylo fajn, zvlášť když na tom, co zvládneš, budou záviset naše životy.“ Vysoký chlap se na ni nevzrušeně díval. „Proto si tvůj výcvik vezmem na starost sami. Jak bylo domluveno.“

Ne ne, to ne, to by ji zabilo. Tihle byli mimo její možnosti. Byla ochotná běhat dokola v hloučku nováčků, ale nehodlala se ztrapňovat tím, co všechno neumí, před partou nějakých supermanů. Možná někdy za půl roku by to s nimi mohla zkusit. Chabě mávla směrem, kam předtím zmizeli ostatní. „Ne, já musím zůstat u své skupiny. Na váš level nejsem připravená, vážně.“

„To je nám jasný,“ promluvil nejmenší z nich, i když nejmenší bylo relativní, protože i ten ji převyšoval o deset centimetrů. Měl tak špinavou tvář, že by ho nejspíš nepoznala, kdyby se umyl, ale všimla si, že má jasně modré oči a na čele dvě malé, okrouhlé jizvy. „Ale my tě dáme do kupy rychleji než Baxter, protože ten se musí starat o všechny najednou, kdežto my se soustředíme jen na tebe.“

Jina měla dojem, že se pod ní otevřela propast, a polkla naprázdno. „Ale já už vážně nemůžu.“

„To si jen myslíš,“ odpověděl ten velký, napřáhl prst a pak ho zkroutil. „Tak jdem na to.“

No do pekla!

O šest hodin později ležela Jina natažená na zemi, zírala nahoru na modrou oblohu a uvažovala, jestli by nebylo lepší si něco zlomit. Možná by to zvládla – přes něco přepadnout,

zlomit si jednu nebo obě nohy, přivodit si otřes mozku – cokoli, co by jí z toho pekla pomohlo. Nesnášela špinu a pot a teď jimi byla pokrytá od hlavy k patě. Nesnášela, že se musí fyzicky vybičovat až ke zvracení, přesto už to udělala dvakrát, a ještě před svými novými kolegy. Bohužel, ani tím si od svých mučitelů nevysloužila žádný soucit. Místo toho ten modrooký – říkali mu Snake – prohodil jen: „To máme za sebou všichni.“ A ten velký, což byl sám Ace, dodal: „Vstávej a pokračuj.“

Idiot.

Všichni to byli idioti, ale jejich velitel ten největší, doslova a do písmene. Ale právě proto, že to byl hlavní idiot a něco v jeho pohledu jako by očekávalo, že to Jina každou chvilku vzdá, ji nutilo vydržet, i když ji nutil sáhnout si na dno. A tak se zase zvedla a pokračovala, i když se sotva ploužila. Prostě se nějak pohybovala, i když by přísahala, že už to nejde.

Nad obličejem se jí teď zjevila špinavá silná ruka s lahví, z níž jí na nos skápla kapka zkondenzované vody. „Hydratujeme,“ nařídil Ace a Jina s námahou zvedla bolavou paži a láhev si vzala. Jak se ale vleže na zádech napije, byl větší problém. Možná by si vodu mohla jen nalít na tvář, část by jí snad natekla i do pusy.

Ne, to by nebylo dobré. Stačilo, že ji viděli zvracet. Měla by se napít v sedě.

Se sténáním se tedy převalila na bok, podepřela se loktem a několika dalšími bolestivými pohyby se vysoukala do sedu. Odšroubovala víčko a začala opatrně pít. Už věděla, že hltat se nevyplácí. Po dvou locích svěsila ruku s lahví a zuřivě na Ace pohlédla. „Nenávidím vás,“ ucedila, „všechny. Jste banda sadistů, co nejspíš pro zábavu kope do štěňátek. A děti chodíte strašit o Vánocích, ne na Halloween. Jeden jak druhý,“ dodala, aby bylo jasné, že nemá na mysli jen velitele, i když ten byl ze všech nejhorší.

Snake dosedl na zem vedle ní. „Nebuď taková,“ usmál se. „Dostaneme tě do formy, jakou jsi ještě neměla. Snadno uběhneš a uplaveš spousty kilometrů.“

„Já nechci běhat a plavat,“ přerušila ho. „Chci, aby mě nebolelo každý nadechnutí. Taky nesnáším špinavý nehty, a hele!“ Zvedla ruku, na níž měla nehty nejen špinavé, ale většinou i ulámané. Ne že by stála o módně dlouhé drápy, které by překážely při tukaní do klávesnice. Na krátké nebo zlomené byla zvyklá, na špínu za nehty ale ne.

Všichni členové týmu se postupně sešli a sesedli v kruhu kolem ní. Za těch šest strastiplných hodin stihla pochytit jejich jména. Velitel Ace byl Levi Butcher, i když na někoho, komu podle ní chyběla velkorysost a nadhled, se taková předzívka nehodila. Neustále ji provrtával pohledem nehybných tmavých očí, což jí přišlo spíš strašidelné. Dával neustále najevo, že o ni v týmu nestojí, ale když už tam je, dostane ji do formy, i kdyby ji měl zabít. Přitom nebylo jasné, co z toho by udělal raději.

Snake měl funkci zdravotníka a tvářil se jako optimista, což ji v první chvíli obměkčilo. Pak ji ale napadlo, že jen skrytý sadista by se tak radoval z utrpení druhých, a měla chuť mu za ten věčný úsměv jednu střihnout.

Crutch, tichý, zdánlivě nenápadný blondák si zase potrpěl na různé žertíky. To Jinu brzy přimělo vyhýbat se mu obloukem, aby nenaletěla. V tu chvíli neměla na žádné legrácky sílu, protože se sotva udržela na nohou.

Pak tu byl Boom, asi nejstarší ze skupiny, nejspíš skoro čtyřicátník. Měl mohutnou až rozložitou figuru, přesto se zdál rychlý a mrštný. Jako ostatně všichni. To nejspíš patřilo k jejich základní výbavě a k popisu práce. Co mezi nimi pak pohledávala právě ona?

Trapper se zdál stejně srdečný jako Snake, což bylo právě tak matoucí a ošidné, jelikož, jak brzy pochopila, byl týmovým sniperem, tedy hlavní zabiják. To si Jina v hlavě jen těžko spojovala. Ne že by nevěděla, jaké úkoly tyhle operační týmy plní, jen nečekala, že jejich členové budou vypadat tak *normálně* – tedy mimo svou abnormální výkonnost a kondici. Trapper ale působil jako obyčejný veselý kluk,

který se rád směje vtípkům ostatních a do všeho se zapojuje se zdravou soutěživostí.

Jelly naproti tomu vypadal jako mládě, které se sotva začalo holit. Také se o něm dalo říct, že ostatní rád provokuje, a pak se spokojeně usmívá, pokud se do sebe parťáci pustí. Bylo dobré si na něj dát pozor. Jak to, že v ní všichni vyvolávali pocit, že by úsměvům, legraci a šikovnosti neměla věřit? To přece není správné. Celá ta situace se zdála špatně nastavená.

Poslední byl Voodoo, a ten měl z její přítomnosti podle všeho ještě menší radost než Levi. Nikdy na ni nepromluvil, nijak ji nepodpořil, neudílel rady. Choval se, jako by neexistovala, nebo byla neviditelná. Škoda, že ostatní si jí všímali až moc.

„Vypij tu vodu všechnu,“ radil Snake. „Nebudeš pak mít takové bolesti.“

„To sotva,“ zamumlala. „Zítřka se ani nehnu.“

„Ale hneš,“ reagoval Levi. „Nějak to půjde. Když jsme na misi, musíme ji dokončit bez ohledu na to, jak se cítíme nebo co nás bolí.“

Super. Z toho pochopila, že žádné volno, aby si mohla odpočinout a trochu se vyléčit, nedostane.

„Nalož se do horké vody,“ pokračoval Snake. „A pak zas do studené, klidně s ledem, jestli to zvládneš.“

Z jejího zděšeného výrazu se dalo jasně poznat, co si o tom myslí. Většina se začala pochechtávat, až na Leviho a Voodoo – ti se tvářili snad ještě pochmurněji.

Jina se znovu napila, pak zavřela láhev a s námahou vstala. „No, bylo tady s vámi krásně, kluci...“ *To jistě!* „Ale jestli mě nechcete mučit i po setmění, půjdu najít svoji skupinu a pojedu domů.“

„Tak to hodně štěstí,“ promluvil Levi a mávl svojí lahví, „protože ti odjeli asi před hodinou.“

Cože? Jina se prudce otočila – *auvajs* – a s hrůzou se zadívala na prázdné cvičiště. Dokonce i Baxter byl pryč. Na

cestě ale stálo sedm aut, která musela patřit těm sedmi mizerům, co se ji tu snažili utrápit.

„Já tě domů hodím,“ nabídl se Jelly.

„Tomu nevěř,“ ozval se Trapper. „Ten řídí jako ožralej duchodce. Vezmu tě já.“

Snake si odfrkl. „Na to zapomeň. Ty bys to vzal přes New York a připadalo by ti to jako dobrej vtíp. Já ji svezu.“

„Udělám to sám,“ promluvil Levi a vstal. Jeho hluboký hlas ukončil všechny dohady i pochechtávání. „Stejně jí musím ještě dost věcí vysvětlit.“

A bylo to. Na žádné další vtípky a nabídky nedošlo. Jakmile velitel začal o práci, nikdo se neodvážil protestovat, i když ho jinak do svých drsných žertíků rádi přibírali. „Tak jdem,“ dodal a vydal se přes nerovný terén k autům. Jina tedy odevzdaně klopýtala za ním.

Všimla si, že u cvičiště parkují dva typy vozidel: tři sportáky a čtyři dodávky s pohonem na čtyři kola. Tajně doufala v nějaké to sportovní auto, kam by se prostě mohla svalit do sedačky. Ale ten den byl od rána do večera děsný a karta se neobrátila ani teď. Ace zamířil k jednomu černému trucku na vysokém podvozku, ve kterém se klidně mohl vozit Darth Vader. Černější auto ještě neviděla. Nešlo o lesklou černou metalízu, ale matnou čern bez lesku. Na tomhle voze se vlastně nelesklo docela nic, ani chrom poklic, zrcátek nebo dveřních klik.

„Jak tohle najdeš potmě?“ zeptala se. „Přivazuješ k němu balonek?“

„Hledat věci potmě umím dobře,“ prohodil, ale neusmál se. „Není zamčené. Nastup si.“

Nastup si, aha. Jina už tušila, co ji čeká, ale otevřela postranní dveře a nakoukla dovnitř. Podlaha byla ještě tak o třicet centimetrů výš než u běžných dodávek. Obyčejně by se tam bez problémů vyhoupla, ale tohle nebyl obyčejný den. Každý sval se jí chvěl námahou, že i chůze pro ni představovala problém. Ace neměl na autě ani boční lišty. Byla to

neokázalá, jen na to nejnutejnější očesaná dodávka, podobná svému majiteli.

Ten usedl za volant a bez výrazu ji sledoval.

Má to snad být nějaký test? Čeká, že si řekne o pomoc, protože sama do toho pitomého Vademobilu nenastoupí?

Už už se chystala to udělat. Možná ji právě kvůli tomuhle vyškrtne ze svého týmu. MacNamara přece řekl, že pokud někdo z nich trénink nezvládne, najde se pro něj jiná práce. Jestli k ukončení toho trápení stačí neschopnost vylézt do šéfova auta, proč by ji nemohla využít?

Asi proto, že neměla v povaze se vzdávat. Vybrat si jednodušší cestu bylo právě teď velmi lákavé, přesto to musela ještě zkusit, nebo pak sama sebe považovat za odpadlíka.

„Tanky asi zrovna došly, když jsi šel kupovat auto, co?“ zavřela ještě a pak se pravou rukou chytila dveřní opěrky. Levou se natáhla k sedadlu a zároveň zvedla rozechvělou nohu. Potom se s námahou přitáhla a doufala, že nohou dosáhne dovnitř. Nestalo se. Její bicepsy odmítly poslušnost a Jina se záupněm dopadla zpět na zem.

Darth Vader nevydal ani hlásku, jen na ni dál bezcitně zíral a čekal.

Ohlédla se přes rameno. Všech šest zbylých členů týmu stálo za ní a sledovalo show. Nikdo z nich jí pomoc nenabídl, a stejně by nemohla přijmout, i kdyby je to snad napadlo. Netvářili se. *Nejsou to moji kamarádi*, připomněla si v duchu. Měla by stále myslet na to, že jim prostě byla vnučena. Nejspíš za jejími zády teď losovali a Levi si prostě vytáhl nejkratší stéblo.

Ha! To ji napružilo.

Ona se do toho zatraceného auta nasouká, i kdyby mu měla propíchnout všechny pneumatiky, aby ho trochu snížila. Ta představa ji natolik pobavila, že do druhého pokusu vložila přece jen víc úsilí – ale i to bylo nanic, protože nohu stále nezvedla dost vysoko.

Jen tak o palec, uvědomila si. Zhruba tolik chybělo, aby dostala nohu dovnitř. Rozhlédla se tedy, jestli neuvidí nějaký blok, kbelík nebo... *kámen!* Kámen velký jako pěst ležel hned vedle přední pneumatiky, jako by ho tam sám bůh vložil, kdyby chtěla podlehnout pokušení hodit ho po svých mučitelích.

„Vydrž,“ řekla a natáhla nohu pode dveřmi, aby si kámen přisunula.

„Co to děláš?“

„Vidím kámen. Potřebuju ho.“

„Neházej...“

„Stoupnu si na něj, ty pako,“ přerušila ho ostře. *Jejda*. Pako se veliteli asi neříká. „Promiň,“ dodala tedy, i když ničeho nelitovala.

Ace začal bubnovat prsty do volantů.

Tak fajn, jestli tohle nebude stačit, nejspíš už nedostane víc času, aby našla něco většího než kámen. Pak si asi bude muset říct o svezení někomu jinému. Ale kruci tohle byla *zkouška* i pro ni. Možná to nezvládne, ale ne proto, že to vzdala. Stoupla si levou nohou na kámen, aby získala potřebných pár centimetrů. Pak znovu sevřela opěrky, v duchu na sebe zaječela a přinutila zničené svaly ke spolupráci. Pak se přitáhla a vyskočila zároveň.

Slabší levá ruka sice povolila, ale pravá ne. Jina se natočila, švihla pravou nohou a naštěstí se dokázala zachytit na vysokém prahu. Nohy i paže se jí viditelně chvěly, ale ten bastard ji jen dál nehnutě pozoroval, jako by mu bylo docela jedno, jestli nastoupí nebo spadne zpátky na chodník, kde ji pak nechá ležet a na cestě pryč přeje. Stiskla raději zuby, aby ve vzteku neřekla něco, čeho by pak mohla litovat. Tedy naoko litovat. Pak soustředila zbytek sil na to, aby se za pomoci jedné ruky a opřené nohy vyhoupla nahoru.

Tedy „vyhoupla“, spíš jen nadzvedla, načež jí noha sklouzla, takže dopadla na podlahu před sedadlem na koleno. Což bylo ale nakonec bezpečnější. Z té pozice se už dokázala snáz vysoukat nahoru a sednout si.

Šest mužů za jejími zády začalo výskat a tleskat jako pitomé roztleskávačky. Jina jim jen ukázala prostředníček, zabouchla za sebou, zapnula si pás a zírala před sebe. Jen tak odolala pokušení věnovat stejné gesto i muži za volantem.

Ace nastartoval a zařadil rychlost. Ozval se hluboký, dunivý zvuk motoru a Jina zpozorněla. Takové motory žádá fabriky nevyrobí, uvědomila si. Už podle vzhledu toho auta odhadovala, že cokoli s motorem provedl, neodpovídalo žádným povinným normám, pokud auto vůbec mělo katalyzátor.

A taky pěkně páchlo. Jina nakrčila nos. Nebo spíš Levi byl cítit – potem, špínou a testosteronem. Po chvilce ale musela uznat, že ona sama k zápachu dost přidává. Ach bože. Potřebovala se vykoupat ještě víc, než si potřebovala lehnout, což situaci ještě ztěžovalo. Ještěže mělo auto kožené sedačky. Látkové by to odnesly víc.

„Takže asi víš, jak na tom jsi,“ promluvil Levi nečekaně. „Nestojíme o vás. Tím myslím o všechny, co přišli. Tahat s sebou netrénované amatéry nás totiž může stát krk. A ženská je ještě větší problém. Dostal jsem tě na starost jen proto, že Mac věří, že my takový handicap ustojíme.“

„No páni, to je teda pocta.“

Na její sarkasmus reagoval hněvivým pohledem. „To nemělo být sexistické. S agentkami pracujeme odjakživa. Jenže ty mají výcvik a chtějí tu práci dělat, což se o tobě říct nedá.“

Jina by se ráda hádala, ale měl bohužel pravdu.

„Když dojde na volbu mezi tebou a mými chlapy, vyberu si vždycky je. Nemysli, že pro tebe někdo bude nasazovat krk, jen proto, že jsi ženská.“

Super. Kdyby někdy měla dojem, že může být pro tuhle bandu nějakým přínosem, stačí si vzpomenout na tenhle rozhovor. „Chápu,“ zareagovala, „nemám pro vás žádnou cenu.“

Zase jí věnoval ten temný pohled, ale neodkýval to. „Ještě potrvá, než budeš schopná někam s námi vyjet. Potřebuješ tréno-

vat nejen fyzicky tady, ale i s kamerou na dronu, se zbraněmi, abys nás neohrozila, až půjde do tuhého, a taky seskoky...“

Cože?

„Prosím?“ přerušila ho. „Seskoky?“

„Jo. Někdy se na místo dostaneme jen z letadla. Nemůžeme zajišťovat dopravu po silnici speciálně pro tebe.“

„Aha. Tak to ne. Já z letadla skákat nebudu.“ Myslela to vážně. Už jen ta představa ji vyděsila k smrti. Nebála se výšek nebo létání samotného, ale pud sebezáchovy jí bránil zkusit třeba jen bungee jumping.“

„Budeš,“ odpověděl důrazně, jako by říkal Nehádej se.

Jina mlčela. V tu chvíli nemělo smysl nic namítat, ale vzdát se nechtěla. Jistě později přijde na způsob, jak to obejít.

„Někdy nás posílají na místa, kde se neobejdeš bez tmavých kontaktních čoček. Máš totiž moc světlé oči. Sežeň si nějaké a zvykni si na ně. Taky jestli nebereš dlouhodobou antikoncepci, zaříd si to.“

Jina stiskla rty silněji, protože na tohle už vůbec nechtěla reagovat. Jestli něco a co konkrétně brala, nebyla jeho věc. Ale rozuměla mu, dál nic vysvětlovat nemusel. Jejich mise jsou často velmi nebezpečné, a pokud by padla do zajetí, nebude s ní nikdo jednat v rukavičkách, znásilnění se dokonce očekává. Při pomyšlení, do jakého rizika se náhle dostává, se jí zvedl žaludek. Uvažovala, jestli něco takového zvládne a jestli by neměla odejít, dokud je čas. Prostě nakráčí do MacNamarovy kanceláře, požádá ho o vyhazov a podporu v nezaměstnanosti, než si sežene jinou práci.

Vždyť nemusí zůstat v D.C. Vrátí se domů do Georgie, kde bude mít podporu rodiny a zase si zvykne na klidný život, jako by nikdy neodešla a nepokoušela se tvářit jako samostatná dospělá ženská.

Ale ona přece chtěla zkusit, co v ní je, co dokáže, a hned narazila na tak zajímavou práci. Měla slušný plat, a co víc, těšila se na každý nový den v zaměstnání. To přece znamenalo hodně.

Odejít?

Jak by mohla? Jak se má přestat snažit?

Rozumný člověk by to udělal. Nejspíš to nemá v hlavě v pořádku, když tu sedí a poslouchá, jak šéf tvrdí, že všichni členové týmu mají větší cenu než ona.

Musí být blázen. Místo aby mu řekla, že odchází, totiž prohodila jen: „Tos mi dal na auto lokátor, nebo chceš vědět, kde nás ráno naložili?“ Nezeptal se totiž, kam má jet, a jestli ji vezl k hlavní budově, spletl by se. Sraz měli výjimečně na jiném, odlehlejší parkovišti.

„Ten jsem zapnul už včera večer,“ odpověděl nepohnutě. Jina úžasem oněměla.

3

To je ta nejpaličatější osůbka, co jsem kdy viděl, pomyslel si Levi, když sledoval, jak Jina téměř vypadla z jeho auta a pajdá k tomu svému. Musel dokonce bojovat se soucitem, což ho rozčilovalo ještě víc. Celá tahle situace ho nesmírně štvala.

MacNamara měl v zásadě dobrý nápad, kdyby to ovšem fungovalo. Přibrat do týmů naprosté amatéry a vycvičit je, aby nebyli přítěží, se zdálo těžké, ale ne nemožné. Trénovat ale ženskou, která o takovou práci ani nestojí, byl docela jiný problém. Proto ji taky Mac dal na starost právě jemu.

Předešlý večer se svými kluky novou situaci probíral a shodli se, že ji v takovém případě budou muset cvičit sami, a to co nejdřív. S tím také zašel za Macem. Pak ji chvíli zpovzdálí sledovali, aby měli představu, co je čeká. Když do ní nějaký chlápek vrazil a ona mu za to podrazila nohy, Boom zavrčel: „Prima, aspoň ho večer nebudu muset proplesknout.“

Levi zavrčel také. Něco takového by ho nenapadlo, ale byl rád, že se ta holka o sebe umí postarat. Kdyby se měli ještě starat o nějakou fňuknu, nemohli by jako tým fungovat. Ale Boom byl ženatý otec dvou děcek, z nichž mladší byla tříletá dcerka. Co se narodila, neustále opakoval, že ji bude muset dát v šesti do kláštera nebo vykastrovat každého pitomce, co by se o ni otřel.

„Nemůžeme si hrát na ochránce,“ reagoval Levi stroze. „Musí to zvládnout sama za sebe, jinak by to nemělo cenu.“

„Já vím, kruci, ale...“

„Žádné ale. Nic za ni nebudeme dělat. Jen ať ukáže, co v ní je.“

A taky ukázala. Byla to neuvěřitelně tvrdohlavá, odhodlaná ženská, která nedokázala chvíli držet pusu zavřenou. Mračila se na ně, proklínala je i s celou rodinou, sesílala na ně všechny pohromy – ale pak se pokusila co nejlíp zvládnout, co po ní chtěli. Natloukla si přitom tolikrát, že by to nespočítal. Padala tváří do bláta, polykala písek, měla puchýře na rukou a jistě i na nohou, a přesto nikdy nepožádala o pomoc.

Už několikrát za ten den měl chuť ji zachytit, i kdyby to znamenalo jen čapnout ji za culík, ale neudělal to. Snad doufal, že mu po dalším pádu oznámí, že nadobro končí. Nestalo se. Mumlala si něco, nadávala, označila je za sadisty a mnohokrát od ní slyšeli, že je všechny nenávidí, přesto se vždycky zvedla a šlapala dál.

Jak to, že se ještě udržela na nohou? Nebyla ani trochu ve formě, přesto vždy zařala zuby, zatvářila se zarytě, na což už si stihli zvyknout, a pokračovala. Jelly dokonce prohodil, že by si s ní mohl začít, což Levi musel rychle zarazit.

„S kolegy se nešuká,“ usadil ho, „to je nejlepší cesta, jak položit celý tým. Ta je nedotknutelná pro nás pro všechny. Kdo by na ni tak chtěl myslet, ať si to zatím odpustí.“

Bohužel se do toho musel zahrnout sám, protože kdo jiný by dodržoval společná pravidla. Soudržnost týmu pro ně byla zásadní věc, na níž závisely životy všech, nic jiného mu tedy nezbývalo.

Všichni svobodní se ihned zatvářili zklamaně, tedy kromě Voodooa, kterého nová holka zdánlivě nechávala chladným. Byl to ale typ, co většinu času nesnášel sám sebe, tudíž se to nepočítalo.

Levi spíš těžko zvládal situaci, kdy měli do pevně stmeňené skupiny zapojit naprostého amatéra. Všechny operační týmy držely při sobě, jinak by nemohly fungovat a přežít. Bylo to pro něj těžší právě proto, že se mu ta ženská zamlou-

vala. Ani ne tak vzhledem, i když byla pěkná dost, nikde nic velkého, snad kromě očí, které měla opravdu výrazně modré jen se žlutou obroučkou kolem duhovky. Měla sice prsa i zadek, ale nijak výrazné. Taky spoustu lesklých hnědých vlasů, než je pokryl prach. Nejvíc ho ale přitahoval její postoj a hubatost ve chvílích, kdy by jiným rozum velel držet jazyk za zuby.

Ale na ničem z toho mu nesmělo záležet. Byla mimo jeho dosah. Nemohl jí nijak ulevovat na úkor ostatních, a pokud by výcvik neustála, pak... pak by se pravidla hry musela změnit.

Věděl, kde nechala auto, protože nováčky vždycky nabírali na stejném parkovišti. Musel se v duchu smát, že tak rychle uvěřila té lži o lokátoru. Až přijde na to, jak ji napálil, určitě bude bavit jeho tým nějakými těmi urážkami na jeho adresu. Ale on měl hroší kůži, zvládne to. Vlastně se na to dokonce těšil.

„Nalož se do horké vany,“ poradil jí, když vystupovala u své corolly, „a nezapomeň hodně pít.“

Jina v odpověď jen cosi zamručela. Jak ošetřit bolavé svaly dávno věděla. Teď spíš pochybovala o tom, jestli do vany vůbec dokáže vlézt a jestli se kvůli vyčerpání potom neutopí.

Už cestou sem jí svaly ztuhly tak, že měla problém vylézt z toho jeho trucku a nerozbít si přitom obličej o beton parkoviště. Ani se neohlédla, když zabouchla dveře – ovládla se a netřískla s nimi – a pak klopýtala ke své corolle. Nebyla zas tak hloupá, aby si ten den brala kabelku. Klíč od auta měla na pevném řetízku na krku, který si zastrčila do sportovní podprsenky. Teď ho velmi neohrabaně vytáhla a odemkla auto.

Levi se už otáčel, ani nečekal, až nasedne a nastartuje. To ona raději vytrvala, než zmizí z dohledu, než se zhroutil za

volant a s pomocí obou rukou vtáhla do auta i jednu nohu po druhé. Ach bože, takhle bolavá snad nikdy nebyla. Dokonce i chodidla měla jako dobitá.

Než dorazila do svého bytu a proklínala přitom každý pekelný schod, byla si téměř jistá, že umře. Celou cestu v zácpě přes D.C. se modlila, aby její bolavé ruce dokázaly točit volantem. Její toyota sice nebyla žádná raketa nebo tank, jakým dávali přednost muži, ale koupila si ji teprve loni, byla pyšná na svoje první auto a nechtěla si ho poničit. Pečovala o něj tak, že stále ještě vonělo novotou. Až teď měla strach, jestli nenasákne pachem jejího potu.

Doma zamířila rovnou do koupelny, protože nikde jinde se v tom stavu nemohla posadit. Netoužila po ničem jiném než se naložit do horké vody, ale když se zahlédla v zrcadle, zkameněla. Od hlavy k patě byla pokrytá vrstvou rudého prachu, slepeného potem do blátivého krunýře, co už stihl zaschnout. S hrůzou pak pohlédla na svoje vlasy. Ach bože! Tohle z nich nikdy nedostane. To, že je stáhla do culíku, nijak nepomohlo. Bláto jí na hlavě vytvořilo cosi jako helmu.

Pustila tedy sprchu a dokud byla voda horká, opatrně ze sebe stahovala jednu vrstvu za druhou. Nejhuř šly dolů ponožky, protože špína pronikla látkou a sedřela jí chodidla. Když pak puchýře praskly, ponožky se na kůži přilepily. Tohle bude zítra pěkně bolet. Ale jdi, pomyslela si chmurně, každý centimetr těla tě bude bolet a žádná horká voda nepomůže.

Dvakrát za sebou si umyla vlasy šamponem, protože z nich stále stékaly prameny rudého bláta. Horká voda ji na chodidlech nepříjemně páčila. Přestože se Jina ráda sprchovala, tohle si nijak neužila. Nakonec sprchu vypnula a pustila vodu do vany.

Teplá došla, když byla vana z poloviny plná.

Jina zaklela a zkusila se co nejvíc ponořit i v tom množství a napadlo ji, že to bude možná muset zkusit ještě jednou před spaním.

Dál se pohybovala snad čistě díky své zarytosti. Spolkla dva ibuprofeny, namazala paty antibiotickou masťou a zalepila je velkou náplastí. Pila víc vody, než chtěla, a bez valné chuti si ohřála mražené jídlo. Teprve čokoládová tyčinka jí udělala větší radost. Tak je to lepší, pomyslela si.

Sotva si olízla čokoládu z prstů, zazvonil telefon – podle nastavené melodie šlo o maminku. „Ahoj, mami, děje se něco?“

„Jen tě tak kontroloju,“ prohodila matka zlehka. Lehoučkě na ní bylo vlastně vše – štíhlá figura, světlé vlasy i hlas. Stejně lehký, zvonivý hlas podědily i sestry Ashley a Caileigh. Jina zněla spíš jako její otec a měla stejně jako on tmavé vlasy. Dnes už se smířila s osudem, ale jako dítě tím trpěla a snažila se moc nemluvit. Což bylo při její nátuře dost obtížné. „Je něco nového?“

To se jí matka ptala, jestli už chodí s někým důležitým. Jina se ušklíbala. Bohužel se nemohla pochlubit žádným ležitým vztahem, nebo dokonce párkem vnučat na rozmazlování. To starší Ashley už měla dvě děti a brácha Jordan se ženou čekali své první. Protože Jina byla věkem třetí v pořadí, maminka očekávala, že bude také hnízdit a rodit.

Proto jí musela aspoň něco říct, aby předešla případným budoucím nedorozuměním. „Přeoradili mě v práci,“ začala tedy. „Víc peněz“ – o dost víc – „a víc cestování.“

„Páni, to zní skvěle!“ zaradovala se maminka upřímně. „Peníze a cestování bych si taky nechala líbit. I tak se ale dostaneš domů na prázdniny, vid’?“

„Občas určitě. Ale ty výjezdy budou asi často nečekané.“

„A co teda budeš dělat?“

„Zase s počítačem.“ To přece nebyla lež. Když agentura najímala nové lidi, vždy je poučila, jak mají o své práci mluvit, aby zněli věrohodně. Kdyby někdo z rodiny pátral na internetu po náplni práce jejich společnosti, našel by podobné obecné informace, ale rozhodně nic jako „náhlé operace na nebezpečných místech kdekoli na světě, kde se střílí nebo padají pumy“.

„A to začneš hned zítra?“

„Ne, ještě se zacvičuju.“ Každíčkový její bolavý sval to potvrzoval. „Ze začátku tam budu dvanáct hodin denně.“

„Doufám, že ti přesčasy taky zaplatí.“

Ne, to se nestane, pomyslela si Jina. Pak začaly probírat zbytek rodiny – otec prý plánuje plavbu ve dvou, což Jina srdečně odsouhlasila; Taz, nejmladší brácha, co sloužil v armádě, byl převelen do Texasu, zatímco nejmladší Caleigh si to užívala na vysoké a dostala se na seznam nejlepších studentů. Maminka mluvila dál, ale Jina přemáhala zívání a oči se jí klížily. „Už musím, mami,“ zamumlala. „Jsem tak ospalá, že sotva stojím, a zítra budu vstávat v pět hodin.“

Ještě si vyslechla bědování nad tak nekřesťanskou hodinou, musela slíbit, že brzy zavolá a říct „všechny vás miluju“, a teprve pak směla ukončit hovor. Doklopýtala do koupelny, kde si vyčistila zuby, ale na cestě do postele si uvědomila, že má stále mokré vlasy. Zaklela, vrátila se a chvíli si na hlavu nad umyvadlem foukala horký vzduch. Oči už měla zavřené, protože nezáleželo na tom, jak vlasy dopadnou. Stejně si je zase stáhne do culíku a stejně zas budou brzy obalené blátem.

„Konec děsného dne,“ prohodila ještě do tmy, když se zhroutila na postel. Nejhorší na tom bylo, že zítřek nesliboval nic lepšího.

A měla pravdu. Potom co odhodila řvoucí budík na druhou stranu pokoje, protože nechtěl zmlknout, se dvakrát marně pokoušela zvednout obvyklým způsobem – tedy posadit se a shodit nohy z postele. Bylo to příliš bolestivé. Vzдалa to a skulila se na zem na kolena. Budík vyzváněl dál. Jina se zapřela o pelest, s námahou vstala a dopajdala k němu. Jen stěží a pomalu se ohnula, aby ho zvedla, což doprovodila kletbami a sténáním.

Dneska v týmu skončí. Sekne s tím, tohle nemůže zvládnout. MacNamara měl prostě idiotský nápad, že partu povalečů dobrých na počítačové hry předělá na vojáky. Proč vlastně nedal dohromady skupinu vojáků a nenechal je proškolit, jak zacházet s dronem? Aha, jistě, ti byli příliš cenní na to, aby je stahoval z misí. Ale to už je jeho problém, protože ona končí. Hotovo. Šlus. Adios.

A Levi? Ty jeho zatracené ďábelské oči. Ten se jen ušklíbne, jako by od začátku věděl, že Jina je odpadlík.

Krucí, ona to nemůže udělat. Neodpustila by si, že mu dovolila takhle se ušklíbnout. Kdyby se snažila, a přesto se tak zatvářil, to by bylo něco jiného, ale pokud to prostě vzdá... Musí to nějak vydržet. Aspoň dokud si něco nezlomí, nebo ji z programu nevyhodí.

Nějak se tedy nachystala, najedla a dopravila na stejné parkoviště jako předtím. Kdyby měli jiné instrukce, snad by jí dali vědět. Přestože ji nový tým odvedl od staré skupiny, stále se cítila její součástí. Potěšilo ji, že tam některé kolegyně zahlédla. A všichni vypadali podobně jako ona. Sotva se vlekli a měli propadlé oči, jako by ani dlouhý spánek nemohl zmírnit následky neskutečné fyzické zátěže předchozího dne.

Kluci ji zdravili, ale zároveň se chovali poněkud odtažitě. To se dalo pochopit. Tím, že ji oddělili od skupiny nováčků, jako by dali najevo, že bude mít nějaké zvláštní zacházení. Nemohli tušit, že zvláštní v jejím případě znamená mnohem náročnější a že by si něco tak zvláštního ráda odpustila.

Dodávka s rachotem dorazila, vypustila oblak kouře, a tak si ztuhle nastoupili. Jina se usadila u okna, ale všichni ostatní jako by se jí vyhýbali. Pak nastoupil Donnelly, krátce se rozhlédl a přišel si sednout vedle ní.

To ji po zážitku předchozího dne překvapilo, a tak se na něj zadívala s povytaženým obočím.

Trochu se ošil a opálené tváře mu ještě víc zrudly. „Ehm, omlouvám se. Za to, že jsem do tebe strčil,“ vysoukal ze

sebe, nadechl se a pokračoval. „Já nevím, co to do mě vjelo, najednou mi to přišlo jako závod nebo co...“

To stačí. Donnelly jí vždycky připadal docela sympatický, a tak ho za jednu chybu nechtěla odepsat. „Hm, chápu. Mám dva bratry,“ dodala. „Mladšího a staršího. To nic. Vrátila jsem ti to, takže jsme si kvit.“

Donnelly zase poposedl, pak sebou bolestivě trhl a sáhl si na lýtko. „Jo. Ale pak tě velký kluci odtáhli k sobě, to máš speciální trénink?“

Jina si odfrkla. „Jo, jestli tím myslíš, že mě nechají někde ležet, jestli jim nebudu stačit, že mi řekli, jak jsou všichni ostatní z týmu hodnotnější než já a jak se mě pak snažili zabít, aby to vypadalo, že jsem prostě zkolabovala při tréninku. Rozhodně je pěkně štve, že dostali na starost jedinou ženskou.“

Donnelly se zamračil. „Copak nevědí, že jsi měla nejvíc bodů?“

„Body v nějaké hře pro ně nic neznamenají.“

„Ale na základě toho tady přece jsme.“

Taky měla dojem, že je to jediný důvod jejich přemístění, ale „velcí kluci“ to viděli jinak. „Mají strach, že je netrénovaní, nemotivovaní amatéři můžou stát krk.“

„Hej, já mám slušnou motivaci, a to je dobrá výplata. Takový prachy se sakra hodí.“ Znovu se bolestivě ošil. „Jen mám strach, jestli to přežiju. Na nohách mám puchýře na puchýřích.“

„Potřebujeme vysoký boty,“ řekla na to Jina, „takový, co se do nich nedostane písek. Všichni je tady nosí, i Baxter,“ dodala.

„Ty bych teď nenazul,“ odpověděl Donnelly chmurně. „Ale co tě nezabije, to tě posílí, ne? Nakonec z nás třeba budou nějaký nechutný supermani.“

Ještě chvíli se natrásali v dodávce se špatným pérováním, sledovali silnici dírou v podlaze a nadýchali se výfukových plynů, až je rozbolela hlava. Pak dorazili zpět na cvičiště,

kde už na ně čekal Baxter. Když viděl, jak nemohoucně vystupují, zazubil se: „Copak, copak? Jsme nějak polámaní, ne?“

Jeho vtípkování se setkalo s hradbou chmurného mlčení, načež protáhl rty v úsměvu, že měl oči jen jako dvě hluboké vrásky. „To jsem přesně čekal. Dneska vás teda budu šetřit, protože jste nemohli tušit, že vás hodíme do bazénu se žraloky, jak se říká, a nedostali jste šanci trochu trénovat předem.“

Jina se rozhlížela po svých nových mučitelích, ale nikde je neviděla, přestože se na cvičišti pohybovalo poměrně dost mužů. Byli těžce ozbrojení, pobíhali, něco nafukovali, rozráželi dveře. Baxter si jí povšiml. „Jsi zase zpátky u nás, Modellová. Aceův tým musel dneska ráno odjet. Vzkazuje ti, že se máš dostat do co nejlepší formy, zatímco budou pryč.“

„Supr,“ zamumlala. „A kdy se maj vrátit, večer?“

Baxter pokrčil rameny. „Těžko říct, za pár dní, nebo taky týdnů. Někdy se něco pokazí a nic s tím nenaděláš.“

Jina si dlouze vydechla, což byla směsice úlevy i rozčarování. Byla připravená se Levimu a všem ostatním postavit – tolik vzdoru a energie v sobě nastřádala, a teď je neměla kde ventilovat. Na druhou stranu to znamenalo, že dneska ještě neumře. *Díky, dobrý bože.* A může se dobře připravit na odvetu.

Však ona mu ukáže. Jen ať se těší.

4

Během nepřítomnosti týmu mohla aspoň překonat problém s extrémně namoženými svaly. Museli s Baxtrem sice projít povinnou rozcvičkou, ale ta naštěstí sestávala hlavně z protahovacích cviků a nějaké té kalistheniky, což i tak pekelně bolelo. Pak je ale odvedli do třídy, kde zahájili výuku problematiky naváděných dronů, které by podle všeho měli později řídit a sledovat s jejich pomocí situaci v terénu, což zatím nikdo vysloveně nepotvrdil. Jině přítmí chladné učebny, kde musela pohybovat jen prsty, naprosto vyhovovalo.

Program simulující práci s drony byl úžasný. Grafika se zdála tak dokonale živá, že se téměř nelišila od reality. I možnosti dronů samotných se zdály mnohem větší, než tušila. Ne že by se o ně dosud nějak zajímala, jediné, co věděla, bylo, že občas způsobují problémy na letištích. Teď ji ale naprosto uchvátilo, co všechno ty potvůrky dokážou.

Donnelly se posadil do lavice vedle ní, ale měli jen málo příležitostí si promluvit. Většinou se plně soustředili na obrazovky monitorů. Jina se dokázala ponořit do simulace stejně rychle jako do nějaké hry, jen občas si něco pro sebe polohlasem zabručela. Tady ale nesbírala body nebo kouzelné zbraně, ale učila se, jak dron reaguje, jak nastavit zoom na velmi malý detail nebo jak rozšifrovat, na co se skrze dron vlastně dívá. Největší úžas v ní ale budil fakt, že tohle je teprve začátek, že možnosti dronů jsou tedy mnohem větší a bude je smět krok za krokem odhalovat.

Tahle výuka a práce by ji bavila, i kdyby si tu nemohla ulevit od bolestivého tréninku a totální dehydratace na slunci. Poprvé tak zažívala pocit radosti a nadšení ve spojení s novým pracovním místem. Ano, možná je cvok, ale tohle se jí opravdu líbí.

V následujících dnech si zvykala na nový režim. Třetí den je Baxter zase protáhl tvrdým tréninkem a čtvrtý je opět nechal trochu odpočívat a věnovat se výuce.

Pátého dne dostali dokonce částečné volno a Jina se přiměla zajet do nejbližšího hypermarketu, kde si koupila vysoké boty vhodné k běhání a taky nespočet silných ponožek. Bagančata byla bohužel vyrobená pro mužské nohy a při chůzi jí klouzala na patách, to se ale rozhodla vylepšit vložkami, a kdyby to nepomohlo, objednat si jiné boty, třeba z armádního výprodeje, on-line. Rozhodně potřebovala něco jiného než tenisky.

Desátý den si už sama ordinovala běh navíc mimo povinný trénink, Leviho tým se ale stále nevracel. To jí nijak zvlášť nevadilo. Už sice cítila, že je v lepší kondici, a dokonce trochu shodila, přesto chtěla být na společný trénink ještě líp připravená. Vysoké boty sloužily dobře – tedy potom, co je na několika místech změkčila kladivem a vypolstrovala vložkami. Rozhodně lépe chránily nohy a zpevňovaly kotníky. Potom co je několik dní nosila, se v podobných botách začali objevovat i další členové skupiny. Všichni se přece učíme.

Donnelly ji stihl pozvat na rande, pak ale oba usoudili, že jsou příliš unavení a možná si vyjdou další měsíc. Anebo taky ne. Jinu tenhle chlapík nijak zvlášť nepřitahoval, i když byl docela milý, a měla pocit, že ani on pro ni zvlášť nezažhořel. Mimo to všechen čas a energii spotřebovala na trénink a výuku.

Levi a jeho parta se objevili až po sedmnácti dnech nepřítomnosti. První, čeho si to ráno všimla, když vystoupila

z dodávky – z neznámých důvodů se nováčci nesměli na cvičišť dopravit sami – byl velký, černočerný truck.

Ihned pocítila nevolnost a všechny svaly v těle se jí napružily. A kruci, prázdniny skončily.

Jina krátce pomyslela na to, že skočí zpět do dodávky a schová se, ale když se ohlédla, řidič se už rozjížděl. Nikdy se dlouho nezdržel, snad právě proto, aby se někomu z nováčků nezachtělo z cvičišť utéct.

„Babe.“

Levi. Nenadskočila, i když ji vylekal a jeho hlas jí zelektrizoval všechny chloupky na těle. Jak to kruci dělal? A jak se k ní kruci tak rychle dostal, když by před minutou přísahala, že ho nikde nevidí.

Možná by pohled na kobru zblízka byl horší než se podívat do těch jeho nemilosrdných očí, ale i o tom Jina pochybovala. Přesto se otočila a udržela si chladný výraz. „Ano?“ prohodila, jako by ji oslovil a vyrušil někdo neznámý.

Levi ji přešel kritickým pohledem a na moment se zastavil u jejích bot. „Kluci jsou támhle, můžeme začít.“

Fajn, tak si hezky popovídali, ale to Jině nevadilo. Nesnažila se ani s ním pak udržet krok, aby ho dohonila. Jednak proto, že nijak nespěchala začít s tréninkem, a pak proto, že by musela cupit, a k tomu by ji nikdo nedonutil.

Ostatní už se navzájem hecovali u stěny – u oné obávané stěny. Všichni nováčci už byli svědky, jak členové jejich budoucích týmů překonávají onu stěnu s lehkostí opic, s pomocí lana a v dokonalé koordinaci rukou a nohou. Jina se obávala, že ji stěna v brzké budoucnosti čeká, a tak začala doma s nějakými kliky a přitahováním. Zatím zvládla deset kliků a dvakrát se přitáhla bradou nad ribstol, ale i to považovala za pokrok. Tedy až do téhle chvíle, kdy pochopila, že ji ona stěna čeká mnohem dřív, než doufala.

Snake zahýbal obočím, když ji zahlédl. „Babe už má mírně vyrýsované svaly na rukou, to je moc dobře!“

Vyrýsované svaly, ona? Jina se pochybovačně zadívala na svou paži. Jediné, co viděla, bylo, že se stihla opálit, i přestože se poctivě natírala krémem. A tepláky jí byly trochu volnější. Ale ne zas tolik, protože mívala hlad jako vlk.

Pokud šlo o chlapy z týmu, dalo se jasně rozeznat, že zhubli a byli opálenější, jako by pobývali na místě, kde pá-lilo slunce, ale nebylo dost jídla. Nezdáli se ale unavení nebo letargičtí, připomínali spíš pružiny s nashromážděnou energií, s reflexy a pozorností připravenými zafungovat na požádání na plný výkon. Jině cosi říkalo, že by v jejich přítomnosti neměla dělat prudké pohyby, přestože se stále bavili na úkor těch, co přelézali zeď.

Levi tím směrem pokynul hlavou. „Tak ukaž, jak jsi zrychlila.“

Do háje, ona to věděla, věděla, že ji k té zdi postaví. „Zas tak moc ne,“ zavrčela, „mám ještě dost co dohánět.“

Zase se na ni tak nehnutě díval, a tak to vzdala a tiše zaklela. Doufala, že ji neslyšel, protože šlo o dost peprné ná-dávky. Pak si otřela ruce o zadek a přistoupila k jednomu rozhoupanému lanu. Chlapi ihned utvořili těsný polokruh za jejími zády, připravení na zábavu. Většinou se předem po-chechtávali – tedy až na Voodooa a Leviho, ten se tvářil tak ledově, že by mu úsměvem snad popraskal obličej. Ať jdou do háje, pomyslela si Jina.

Věděla, že je nijak neohromí, vždyť zatím zvládla jen dvě správná přitažení, ale chtěla to mít za sebou, aby už se mohla jít trápit něčím jiným. Pohlédla na lano jako na zákeřného nepřítel a vybrala si na něm místo, kam asi dokáže dosko-čit. Nebylo to ani tak vysoko, kolik měřil Levi, ale nějak za-čít musela.

Pak se odrazila... a minula.

To zatracené lano se kroutilo jako had nebo nebyla dost rychlá, aby po něm chňapla.

Chlapi se smáli na celé kolo, když se zvedla ze země a oprášila si zadek.

Ignorovala je a znovu se zaměřila na ten mizerný provaz. OK, udělala chybu, nesmí skákat přímo na něj. To přece už ví. Při druhém pokusu se lana zachytila levou rukou, potom i pravou a pak začala máchat nohama ve vzduchu ve snaze napodobit pohyb, co dělali chlapi, aby se za lano zahákli.

Nedokázala to. Ruce povolily, ale naštěstí nebyla vysoko, sotva půl metru nad zemí. Možná by se měla stydět, ale byla spíš ráda. Který pitomec by taky věřil, že úspěch v počítačové hře znamená taky schopnost šplhat po laně.

Její šéf to byl, kdo jiný?

„Jdeš na to dobře,“ ozval se Levi, „jen si to zbytečně komplikuješ. Jsi pravák, tak skákej z levé strany, a chytni provaz nohama, jako bys stoupala do smyčky.“

To dávalo smysl, pomyslela si Jina. Aspoň se snažil radit, místo aby jen sledoval jeden marný pokus za druhým.

Pak se vedle ní objevil Boom. Na opálené pleti se mu perlil pot, kterým už nasákl i bílý šátek, kterým si ovázal čelo. „Takhle.“ Natáhl se, chytil lano a pak jí ukázal, jak nártem jedné nohy lano podebrat a druhým nadzvednout, aby se mohl zapřít.

„Ta smyčka má držet tvoji váhu, ne ruce,“ doplnil Levi. „Mysli na ni jako na schod, na který šlápneš, abys dosáhla výš.“

„I tak to chce sílu v pažích,“ ozval se i Snake, „ale držíš se hlavně nohama, ruce by se přitom neměly tak unavit.“

Jina cosi zamručela, našťvaná, že jí nic z toho neřekli dřív, než si natloukla zadek, ale znova odhodlaně přistoupila k provazu. V duchu si představila, co udělá, pak vyskočila, přitáhla se, zahákla nohy a stála ve smyčce. Pořád byla jen pár čísel nad zemí, ale nepadla, a to byl pokrok.

„Nahoru,“ křikl Levi.

Tak fajn. Natáhla se vzhůru a zaklesla nohy o něco výš. A kruci, už byla skoro metr nad zemí.

Na potřetí se jí paže začaly trochu chvět. Když ten pohyb ale ještě třikrát zopakovala, byla náhle skoro dva metry vysoko, i když se provaz kroutil jako had a měla problém

ho zachytit. Teď už ale věděla, že jí ruce dlouho neudrží. Ztěžka dýchala a silně se potila. Proč vlastně nešli zase běhat? Dneska už by uběhla mnohem delší trasu než před čtrnácti dny. Běhání vlastně nebylo zas tak strašné, ne tolik jako šplh.

„Ještě jednou,“ řekl Levi, což asi znamenalo, že si všiml, že jí docházejí síly, a i když ji nechtěl v týmu, snad nestál ani o to, aby spadla a zlomila si vaz. Nohy teď měla téměř ve výšce jeho hlavy, a tak si v duchu představila, jak ho omylem kopne do tváře. Až na to, že stál chytře z dosahu, a ona by se zřítily, kdyby třeba jen jednu nohu na chvíli uvolnila. Spadnout ze dvou metrů už bylo přece jen něco jiného.

Zapřela se nohama do smyčky, aby trochu ulevila pažím, a pak popolezla ještě výš. Ha, to je výška! Sama sebe ohromila, třebaže jí pot stékal do očí. Otřela si tedy tvář o rameno a zhluboka vydechla.

Jak se ale kruci dostane dolů? Hrubé lano už ji teď dřelo do dlaní a sklouznout po něm nehodlala. Vyjekla, škusbla sebou a nohy jí vyklouzly ze smyčky. Měla jen zlomek sekundy na rozhodnutí, jestli si spálit ruce nebo se pustit a zlomit si nohu. Zvolila první možnost, když vtom zpoceně dlaně rozhodly za ni a sjela o dobrého půl metru níž. Pak už ji Levi chňapl jednou ocelovou paží kolem stehna a stáhl ji z provazu dolů.

Na pár vteřin ji k sobě přitiskl, až se jí zatočila hlava, stáhl žaludek a horkost jeho těla jí pronikla snad až do kostí. Na moment docela ztuhla, a tak když ji pustil, žuchla na zem docela nepřipravená.

Dopadla opět na zadek, ale aspoň byla na matičce zemi.

Všech sedm mužů na ni mlčky zíralo.

„Potí se mi ruce,“ řekla na omluvu a zvedla hlavu. Stáli kolem ní jako supi.

Voodoo s rukama v bok se zatvářil znechuceně. „Pěkně blej nápad,“ vyprskl. „Vždyť je k ničemu, dostane nás jen do maléru.“

Jina vycenila zuby a zadívala se na něj, vděčná, že má jiný terč než Leviho. Byla jistě všechno možné, ale k ničemu jistě ne, a rozhodně ne krotká. Napřáhla na něho prst jako by držela zbraň a přimhouřila oči. „Tak hele, je mi líto, že nejsem po sedmnácti dnech tak dobrá jako ty, ale víš co? Polib mi. A začni se chovat slušně, protože jestli ve mně probudíš pravou holku z Jihu, budeš litovat.“

Jelly se sklonil a podal jí ruku. Zahákla se mu za loket a on ji jedním silným trhnutím postavil na nohy. Přesto nespustila oči z Voodooa. Vzpomněla si na své bratry, staršího a mladšího, kteří měli také pocit, že si můžou dovolit cokoli, protože není ani nejstarší holka, která má všechny na povel, ani nejmladší, tedy děcko. Musela si s nimi prostě rychle poradit.

„A jak se chová holka z Jihu?“ zeptal se Jelly zvesela.

„Začíná to nožem,“ odpověděla bez náznaku humoru, „a končí to vypáleným barákem. Dál se radši neptej.“

„Voodoo je taky z Jihu.“

„Nene, ten je z Louisiany,“ namítl Boom, „to je něco jinýho.“

„Nechte toho, na tohle nemáme čas,“ usadil je Levi ostře. „Jestli se chcete hádat, tak ve svém volnu. Ale jestli se někomu něco stane, vyhodím ho z týmu, jasný?“

„Jasný,“ odpověděl Voodoo, protože se velitel tvářil smrtelně vážně, a pracovali spolu už hodně dlouho.

„Jasný,“ zavrčela i Jina. Neznala nikoho z nich dost dlouho, aby jim mohla věřit, ale jakmile se zvedli, vyrazila za nimi. Na chvíli se zdálo, že chtěla dělat něco úplně jiného a na zeď ji poslali jen proto, aby se zase celá umazala a oni se měli čemu zasmát.

Mise splněna.

„Nenávidím je. Všechny do jednoho.“

To se stalo na příštích pár týdnů její mantrou. Byla tak vyčerpaná, že ani nevnímala, jak dny ubíhají, a tak se stalo, že

ani přesně nevěděla, co je za den. Proto se taky jednou v neděli ráno ocitla na parkovišti a marně čekala na dodávku, než se konečně podívala na telefon a pochopila, proč je tam sama. Jela tedy zpátky domů, padla tváří na polštář a spala až do poledne, kdy ji matka probudila telefonem, aby jí vyčetla, že nevolá.

„Mami,“ mumlala Jina ospale, „poslala jsem ti přece zprávu na facebooku, že jsem v pořádku.“

„Ale to už je *dva týdny!* Já jsem ti psala před třemi dny, a ještě jsi neodpověděla.“

„Ach ne.“ Jina zívla, snažila se posadit, ale vzdala to a plácla sebou zpět na postel. „Promiň, měla jsem moc práce a ani jsem facebook neprohližela. Dneska jsem se třeba vypravila do práce, a když se nikdo jiný neobjevil, pochopila jsem, že je neděle. Tak jsem se vrátila, abych se konečně dospala.“

Maminka se ihned proměnila na ochranitelku. „Kolik hodin denně to kruci pracuješ? Málo spát je nezdravé. Jíš vůbec dost?“

„Jím,“ odpověděla, i když si ve skutečnosti nepamatovala, co měla den předtím k večeři nebo jestli vůbec večeřela. Ale něco snad jedla. Dělala teď tolik věcí automaticky, že nezbyvalo než se spolehnout, že ji podvědomí nutí i pravidelně jíst.

„A co jsi teda jedla?“

„Dneska ráno cestou do práce čtyři malé koláčky se slaninou a špenátem. Ještě teď mám vztek, že jsem si nevšimla, že je neděle, a nenajedla se u stolu nebo spíš místo snídaně nespala.“ Spánku litovala víc, protože toho se jí skutečně nedostávalo.

„Potřebuješ dovolenou.“

To rozhodně, jenže... „Dokud jsem v zácviku, žádnou nedostanu.“

„Už jsme tě neviděli devět měsíců. Jak dlouho ten váš zácvik teda trvá?“